

LATVIJAS REPUBLIKAS SATVERSMES TIESAS KOLĒĢIJA

Jura Alunāna iela 1, Rīga, LV 1010

Tālrunis: 67830735, 67210274 Fakss: 67830770
e-mail: tiesa@satv.tiesa.gov.lv

LĒMUMS PAR ATTEIKŠANOS IEROSINĀT LIETU

Rīgā

2018. gada 1. novembrī

Satversmes tiesas 3. kolēģija šādā sastāvā: kolēģijas priekšsēdētājs Gunārs Kusiņš, tiesneši Jānis Neimanis un Artūrs Kučs,

kolēģijas sēdē izskatījusi Satversmes tiesā saņemto [...] (turpmāk – Pieteikuma iesniedzēji) pieteikumu par lietas ierosināšanu (ieteikums Nr. 158/2018)

konstatēja:

1. No pieteikuma izriet, ka Pieteikuma iesniedzēji lūdz Satversmes tiesu atzīt 2018. gada 22. marta likuma „Grozījumi Izglītības likumā” 1. panta pirmo un otro daļu attiecībā uz Izglītības likuma 9. panta otrās daļas 2. punkta izteikšanu jaunā redakcijā, Izglītības likuma 9. panta otrās daļas 1. punktu un pārejas noteikumu 66. punktu, 2018. gada 22. marta likuma „Grozījumi Vispārējās izglītības likumā” 1. un 2. pantu, ciktāl jaunā redakcijā tika izteikta Vispārējās izglītības likuma 43. panta otrā daļa, kā arī Vispārējās izglītības likuma pārejas noteikumu 25. punktu par neatbilstošu Latvijas Republikas Satversmes (turpmāk – Satversme) 1., 91., 100. un 112. pantam.

2. 2018. gada 22. marta likuma „Grozījumi Izglītības likumā” 1. panta pirmā daļa paredz papildināt Izglītības likuma 9. pantu ar 1.¹ daļu šādā redakcijā: „Privātajās izglītības iestādēs vispārējo izglītību un profesionālo izglītību pamatizglītības un vidējās izglītības pakāpē iegūst valsts valodā.”

Ar minēto grozījumu 1. panta otro daļu Izglītības likuma 9. panta otrās daļas 1. punkts tika izteikts šādā redakcijā: „1) izglītības iestādēs, kuras īsteno izglītības programmas saskaņā ar Latvijas Republikas divpusējiem vai daudzpusējiem

starptautiskajiem līgumiem.” Tādējādi pēc šiem grozījumiem Izglītības likuma 9. panta otrās daļas 1. punkts noteic, ka citā valodā izglītību var iegūt izglītības iestādēs, kuras īsteno izglītības programmas saskaņā ar Latvijas Republikas divpusējiem vai daudzpusējiem starptautiskajiem līgumiem. Šis grozījums ir stājies spēkā 2018. gada 16. aprīlī.

Savukārt minēto grozījumu 1. panta otrā daļa paredz izteikt 9. panta otrās daļas 2. punktu šādā redakcijā: „2) izglītības iestādēs, kuras īsteno mazākumtautību izglītības programmas pirmsskolas izglītības un pamatizglītības pakāpē, ievērojot šā likuma 41. panta noteikumus.”

Izglītības likuma pārejas noteikumu 66. punkts noteic:

„Grozījumi šā likuma 9. pantā attiecībā uz panta papildināšanu ar 1.¹ daļu un otrās daļas 2. punkta izteikšanu jaunā redakcijā un grozījumi 41. panta pirmajā daļā attiecībā uz vārdu “attiecīgajā valsts izglītības standartā” aizstāšanu ar vārdiem “valsts pamatizglītības standartā” un panta papildināšanu ar 1.¹ un 1.² daļu stājas spēkā:

1) 2019. gada 1. septembrī – attiecībā uz pirmsskolas izglītības programmu īstenošanu un pamatizglītības programmu īstenošanu 1. – 7. klasē;

2) 2020. gada 1. septembrī – attiecībā uz pamatizglītības programmu īstenošanu 8. klasē un vidējās izglītības programmu īstenošanu 10. un 11. klasē;

3) 2021. gada 1. septembrī – attiecībā uz pamatizglītības programmu īstenošanu 9. klasē un vidējās izglītības programmu īstenošanu 12. klasē.”

2018. gada 22. marta likuma „Grozījumi Vispārējās izglītības likumā” 1. pants paredz izslēgt Vispārējās izglītības likuma 42. panta otro daļu.

Savukārt minēto grozījumu 2. pants paredz izteikt Vispārējās izglītības likuma 43. pantu šādā redakcijā:

„(1) Vispārējās vidējās izglītības programmu obligāto saturu nosaka valsts vispārējās vidējās izglītības standarts.

(2) Nepārsniedzot šā likuma 44. pantā noteikto mācību stundu slodzi nedēļā un mācību stundu skaitu dienā, izglītības iestāde vispārējās vidējās izglītības programmā papildus var ietvert valsts vispārējās vidējās izglītības standartā neminētus mācību priekšmetus, tai skaitā mazākumtautības dzimto valodu un ar mazākumtautību identitāti un integrāciju Latvijas sabiedrībā saistītu mācību saturu.”

Vispārējās izglītības likumā pārejas noteikumu 25. punkts noteic:

„Grozījumi šā likuma 42. pantā par tā otrās daļas izslēgšanu un par 43. panta izteikšanu jaunā redakcijā stājas spēkā:

1) 2020. gada 1. septembrī – attiecībā uz vidējās izglītības programmas īstenošanu 10. un 11. klasē;

2) 2021. gada 1. septembrī – attiecībā uz vidējās izglītības programmas īstenošanu 12. klasē.”

3. Atbilstoši Satversmes tiesas likuma 20. panta piektajai daļai, lemjot par to, vai uz saņemtā pieteikuma pamata lieta ir ierosināma, kolēģija izvērtē, vai:

- 1) lieta ir piekritīga Satversmes tiesai;
- 2) iesniedzējs ir tiesīgs iesniegt pieteikumu;
- 3) pieteikums atbilst Satversmes tiesas likuma 18. – 19.³ panta prasībām;
- 4) pieteikums nav iesniegts par jau izspriestu prasījumu;

5) pieteikumā ietvertais juridiskais pamatojums vai faktisko apstākļu izklāsts pēc būtības ir mainījies salīdzinājumā ar iepriekš iesniegto pieteikumu, par kuru lēmusi kolēģija.

Turklāt saskaņā ar Satversmes tiesas likuma 20. panta sesto daļu Satversmes tiesa var atteikties ierosināt lietu, ja konstitucionālajā sūdzībā sniegtais juridiskais pamatojums ir acīmredzami nepietiekams prasījuma apmierināšanai.

4. Saskaņā ar Satversmes tiesas likuma 16. panta 1. punktu Satversmes tiesa izskata lietas par likuma atbilstību Satversmei. Līdz ar to pieteikumā ietvertais prasījums ir piekritīgs Satversmes tiesai.

5. Saskaņā ar Satversmes tiesas likuma 17. panta pirmās daļas 11. punktu persona Satversmē noteikto pamattiesību aizskāruma gadījumā var iesniegt pieteikumu Satversmes tiesā. Līdz ar to Pieteikuma iesniedzēji ir tiesīgi iesniegt pieteikumu, ievērojot konstitucionālajai sūdzībai Satversmes tiesas likuma 18. un 19.² pantā noteiktās prasības.

6. Pieteikuma iesniedzēji apstrīd 2018. gada 22. marta likuma „Grozījumi Izglītības likumā”, Izglītības likuma, 2018. gada 22. marta likuma „Grozījumi Vispārējās izglītības likumā” un Vispārējās izglītības likuma normu atbilstību Satversmei.

Satversmes tiesas likuma 18. panta otrā daļa noteic, ka vairāku aktu apstrīdēšana vienā pieteikumā pieļaujama vienīgi šajā likumā norādītajos gadījumos. Ņemot vērā Satversmes tiesas procesa ekonomijas principu, atsevišķos gadījumos viena pieteikuma ietvaros var apstrīdēt arī vairāku normatīvo aktu normas, kas regulē savstarpēji cieši saistītus tiesību jautājumus.

No pieteikuma ir gūstams apstiprinājums tam, ka apstrīdētās 2018. gada 22. marta likuma „Grozījumi Izglītības likumā”, Izglītības likuma, 2018. gada 22. marta likuma „Grozījumi Vispārējās izglītības likumā” un Vispārējās izglītības likuma normas regulē

savstarpēji cieši saistītus tiesību jautājumus un to konstitucionalitātes izvērtēšana vienas lietas ietvaros varētu veicināt lietas vispusīgu un ātru izskatīšanu.

Līdz ar to pieteikums atbilst Satversmes tiesas likuma 18. panta otrajā daļā noteiktajām prasībām.

7. Satversmes tiesas likuma 19.² panta pirmā daļa nosaka: „Konstitucionālo sūdzību (pieteikumu) Satversmes tiesai var iesniegt ikviens persona, kura uzskata, ka tai Satversmē noteiktās pamattiesības aizskar tiesību norma, kas neatbilst augstāka juridiska spēka tiesību normai.” Savukārt šā panta sestās daļas 1. punkts prasa šādu uzskatu juridiski pamatot.

7.1. No pieteikuma izriet, ka Pieteikuma iesniedzēji mācās privātā izglītības iestādē, kas nodrošina iespēju izglītību iegūt krievu valodā. Pieteikumā norādīts, ka apstrīdētās 2018. gada 22. marta likuma „Grozījumi Izglītības likumā”, Izglītības likuma, 2018. gada 22. marta likuma „Grozījumi Vispārējās izglītības likumā” un Vispārējās izglītības likuma normas liedzot iegūt vidējo izglītību krievu valodā, bet pamatizglītības iegūšana krievu valodā tiek būtiski ierobežota.

2018. gada 22. marta likuma „Grozījumi Izglītības likumā” 1. panta pirmā un otrā daļa attiecībā uz Izglītības likuma 9. panta otrās daļas 2. punkta izteikšanu jaunā redakcijā, Izglītības likuma pārejas noteikumu 66. punkts, 2018. gada 22. marta likuma „Grozījumi Vispārējās izglītības likumā” 1. un 2. pants, ciktāl jaunā redakcijā tika izteikta Vispārējās izglītības likuma 43. panta otrā daļa, kā arī Vispārējās izglītības likuma pārejas noteikumu 25. punkts (turpmāk kopā – apstrīdētās normas) paredz pakāpenisku pāreju uz mācībām valsts valodā no 2019. gada 1. septembra, tādēļ Pieteikuma iesniedzēju pamattiesības vēl nav aizskartas.

Satversmes tiesas judikatūrā ir pausta atziņa, ka pamattiesību aizskārums var būt arī nākotnē sagaidāms. Tas nozīmē, ka pastāv pamatota un ticama iespējamība, ka apstrīdētās normas piemērošana varētu radīt nelabvēlīgas sekas konstitucionālās sūdzības iesniedzējam (*sk. Satversmes tiesas 2010. gada 18. februāra sprieduma lietā Nr. 2009-74-01 12.1. punktu*). Vērtējot nākotnē sagaidāmu personas pamattiesību ierobežojumu un izlemjot jautājumu par lietas ierosināšanu, Satversmes tiesa ņem vērā gan risku, ka šis ierobežojums nenovēršami skars konkrēto personu, gan arī iespējamo personas tiesisko interešu aizskārums (*sk. Satversmes tiesas 2010. gada 22. jūnija sprieduma lietā Nr. 2009-111-01 10. punktu*).

Pieteikumā ir sniegts pamatojums tam, ka apstrīdēto normu piemērošana varētu skart Pieteikuma iesniedzējus. Proti, viņi vairs nevarēs iegūt pamata un vidējo izglītību krievu valodā.

Tādējādi pieteikums par apstrīdēto normu atbilstības izvērtēšanu Satversmes 1., 91., 100. un 112. pantam atbilst Satversmes tiesas likuma 19.² panta pirmās daļas un sestās daļas 1. punkta prasībām.

7.2. Pieteikumā norādīts, ka arī Izglītības likuma 9. panta otrās daļas 1. punkts neatbilst Satversmes 1., 91., 100. un 112. pantam.

Satversmes tiesa ir vairākkārt atzinusi, ka personas pamattiesību aizskārums ir saprotams tādējādi, ka tieši apstrīdētā norma rada pieteikuma iesniedzējam nelabvēlīgas sekas (*sk., piemēram, Satversmes tiesas 2016. gada 23. novembra lēmuma par tiesvedības izbeigšanu lietā Nr. 2016-02-01 7. punktu*).

Apstrīdētais Izglītības likuma 9. panta otrās daļas 1. punkts ir stājies spēkā 2018. gada 16. aprīlī. Minētā norma paredz, ka citā valodā izglītību var iegūt izglītības iestādēs, kuras īsteno izglītības programmas saskaņā ar Latvijas Republikas divpusējiem vai daudzpusējiem starptautiskajiem līgumiem. No pieteikuma un tam pievienotajiem dokumentiem neizriet, ka šī tiesību norma jau šobrīd ir radījusi Pieteikuma iesniedzējiem kādas nelabvēlīgas tiesiskās sekas un tādējādi aizskārusi viņiem Satversmē noteiktās pamattiesības.

Līdz ar to pieteikums šajā prasījuma daļā neatbilst Satversmes tiesas likuma 19.² panta pirmajā daļā un sestās daļas 1. punktā noteiktajām prasībām.

8. Ņemot vērā, ka pamattiesību aizskārums Pieteikuma iesniedzējiem varētu rasties nākotnē, uz izskatāmo pieteikumu nav attiecināmas Satversmes tiesas likuma 19.² panta otrās un ceturtais daļas prasības.

9. Saskaņā ar Satversmes tiesas likuma 18. panta pirmās daļas 4. punktu pieteikumā jānorāda juridiskais pamatojums, proti, jāpamato apstrīdētās normas neatbilstība augstāka juridiska spēka tiesību normai. Par juridisko pamatojumu Satversmes tiesas likuma izpratnē atzīstama juridiskā argumentācija, kurā pamatota katras apstrīdētās normas neatbilstība katrai pieteikumā norādītajai augstāka juridiskā spēka tiesību normai.

10. Pieteikuma iesniedzēji arī uzskata, ka apstrīdētās normas neatbilst Satversmes 91. pantam.

10.1. Pieteikumā norādīts, ka apstrīdētās normas pārkāpj vienlīdzības principu, jo liedz personai par saviem līdzekļiem iegūt izglītību sev vēlamā valodā.

Satversmes tiesa ir atzinusi, ka Satversmes 91. pants garantē vienotas tiesiskās kārtības pastāvēšanu un likuma aptverošu ietekmi uz visām personām Latvijā (*sk., piemēram, Satversmes tiesas 2005. gada 14. septembra sprieduma lietā Nr. 2005-02-0106*

9.1. punktu). Satversmes 91. panta pirmajā teikumā ietvertais vienlīdzības princips pieļauj un pat prasa atšķirīgu attieksmi pret personām, kuras atrodas atšķirīgos apstākļos, kā arī pieļauj atšķirīgu attieksmi pret personām, kuras atrodas vienādos apstākļos, ja tai ir objektīvs un saprātīgs pamats (*sk., piemēram, Satversmes tiesas 2005. gada 13. maija sprieduma lietā Nr. 2004-18-0106 secinājumu daļas 13. punktu*).

Lai izvērtētu kādas normas atbilstību Satversmes 91. panta pirmajam teikumam, nepieciešams noskaidrot, pirmkārt, vai un kuras personu grupas atrodas vienādos un salīdzināmos apstākļos; otrkārt, vai apstrīdētā norma paredz atšķirīgu attieksmi; treškārt, vai atšķirīgajai attieksmei ir objektīvs un saprātīgs pamats, proti, vai tai ir leģitīms mērķis un vai ir ievērots samērīguma princips (*sk. Satversmes tiesas 2011. gada 10. jūnija sprieduma lietā Nr. 2010-69-01 10. punktu*). Savukārt, lai izvērtētu atšķirīgās attieksmes atbilstību samērīguma principam, jānoskaidro, vai likumdevēja lietotie līdzekļi ir piemēroti leģitīmā mērķa sasniegšanai; vai leģitīmo mērķi nevar sasniegt ar citiem, personas tiesības un likumiskās intereses mazāk ierobežojošiem līdzekļiem; vai likumdevēja rīcība ir atbilstoša, t.i., vai labums, ko iegūst sabiedrība, ir lielāks par personas tiesībām un likumiskajām interesēm nodarīto kaitējumu (*sk., piemēram, Satversmes tiesas 2014. gada 13. jūnija sprieduma lietā Nr. 2014-02-01 14. punktu*).

Pieteikumā citētas tiesību normas, Satversmes tiesas nolēmumos izteiktās atziņas attiecībā uz vienlīdzības principu. Pieteikuma iesniedzēji ir norādījuši uz, viņuprāt, salīdzināmām personu grupām, proti, personas, kuras vēlas iegūt izglītību valsts valodā un personas, kuras izglītību vēlas iegūt citā valodā. Apstrīdētās normas pieļaujot atšķirīgu attieksmi pret tām, jo liedzot iegūt izglītību personai vēlamā valodā. Tomēr pieteikumā nav sniegts juridiskais pamatojums, kādēļ abas personu grupas atrodas vienādos un salīdzināmos apstākļos.

10.2. Pieteikuma iesniedzēji arī uzskata, ka apstrīdētajās normās ietvertās prasības par mācībām valsts valodā pārkāpj diskriminācijas aizliegumu. Atšķirīgā attieksme esot balstīta uz aizliegtu kritēriju – valodu. Tādēļ apstrīdētās normas neatbilstot arī Satversmes 91. panta otrajam teikumam.

Satversmes tiesa ir atzinusi, ka diskriminācijas gadījumā atšķirīga attieksme ir balstīta uz noteiktiem aizliegtiem kritērijiem. Minēto kritēriju izmantošanas attaisnojāmība var atšķirties, ņemot vērā gan katra kritērija specifiku, gan arī konkrētās lietas faktiskos apstākļus (*sk. Satversmes tiesas 2005. gada 14. septembra sprieduma lietā Nr. 2005-02-0106 9.2. punktu*). Aizliegto kritēriju katalogs atspoguļo sabiedrības izšķiršanos par to, kādas atšķirības starp tās locekļiem nav pieļaujamas kā atšķirīgas attieksmes pamats. Ja atšķirīgā attieksme balstīta uz kādu no kritērijiem, kas ietverti aizliegto kritēriju katalogā, tās attaisnojums vai nu vispār nav iespējams, vai arī ir iespējams tikai izņēmuma gadījumā

(sk. *Satversmes tiesas 2015. gada 23. novembra sprieduma lietā Nr. 2015-10-01 15. punktu*). Pie kritērijiem, pamatojoties uz kuriem atšķirīgā attieksme nebūtu pieļaujama vispār, var pieskaitīt, piemēram, sociālo izcelsmi, piederību pie noteiktas rases vai pasaules uzskatu (sk. *Satversmes tiesas 2005. gada 14. septembra sprieduma lietā Nr. 2005-02-0106 9.2. punktu*). Satversmes tiesas līdzšinējā judikatūrā valsts valoda nav tikusi atzīta par tādu kritēriju, pamatojoties uz kuru atšķirīgā attieksme nebūtu pieļaujama vispār.

Pieteikumā ir sniegta konkrētās situācijas faktisko apstākļu izklāsts, kā arī citētas tiesību normas un Satversmes tiesas nolēmumos izteiktās atziņas. Tomēr pieteikumā nav sniegts juridiskais pamatojums tam, kāpēc Satversmes 91. panta otrais teikums liegtu likumdevējam noteikt, ka privātās mācību iestādēs vispārējās vidējās izglītības iegūšanu jānodrošina valsts valodā.

Līdz ar to pieteikumā ietvertais juridiskais pamatojums par apstrīdēto normu iespējamo neatbilstību Satversmes 91. pantam ir uzskatāms par acīmredzami nepietiekamu prasījuma apmierināšanai.

11. Pieteikuma iesniedzēji uzskata, ka apstrīdētās normas neatbilst Satversmes 100. pantam.

Satversmes tiesas judikatūrā atzīts, ka vārda brīvība ietver cilvēka tiesības turēties pie saviem uzskatiem un brīvi tos paust. Šo tiesību īstenošanas priekšnoteikums ir brīvība saņemt un izplatīt informāciju, kas ir viens no vārda brīvības aspektiem. Satversmes 100. pantā noteiktās tiesības uz vārda brīvību ir personu aizsargājošas tiesības. Tās paredz, ka indivīds var prasīt, lai valsts neiejaucas viņa vārda brīvības jomā (sk. *Satversmes tiesas 2015. gada 2. jūlija sprieduma lietā Nr. 2015-01-01 11.1. punktu*). Ikvienam ir tiesības brīvi saņemt informāciju un paust savus uzskatus jebkādā veidā – mutvārdos, rakstveidā, vizuāli, ar māksliniecisku izteiksmes līdzekļu palīdzību u.tml. (sk. *Satversmes tiesas 2003. gada 5. jūnija sprieduma lietā Nr. 2003-02-0106 secinājumu daļas 1. punktu un 2003. gada 29. oktobra sprieduma lietā Nr. 2003-05-01 21. punktu*).

Pieteikumā ir citētas Satversmes tiesas nolēmumos izteiktās atziņas par Satversmes 100. panta saturu, kā arī sniegta jēdziena „izglītība” definīcija. Pieteikumā pausts uzskats, ka izglītība un izglītības process ietver sevī arī tiesības brīvi iegūt, paturēt un izplatīt informāciju un paust savus uzskatus. Tomēr tajā nav sniegts juridiskais pamatojums tam, ka tiesības izvēlēties valodu, kādā iegūt izglītību, ietilpst Satversmes 100. panta tvērumā.

Pieteikumā arī norādīts, ka ar apstrīdētajām normām tiek ieviesta cenzūra izglītības procesā un tādēļ tās neatbilstot Satversmes 100. panta otrajam teikumam. Tomēr pieteikumā nav sniegts šādas norādes juridiskais pamatojums. Tajā vien skaidrots jēdziena „cenzūra” saturs un vispārīgi norādīts, ka ar apstrīdētajām normām izglītības process tiek

cenzēts. Taču šādu norādi nevar atzīt par pieteikuma juridisko pamatojumu Satversmes tiesas likuma izpratnē.

Līdz ar to pieteikums par apstrīdēto normu iespējamo neatbilstību Satversmes 100. pantam neatbilst Satversmes tiesas likuma 18. panta pirmās daļas 4. punktā noteiktajām prasībām.

12. Pieteikuma iesniedzēji ir paiduši vispārīgu viedokli par apstrīdēto normu iespējamo neatbilstību Satversmes 112. pantam, tomēr nav pamatojuši kādas konkrētas uz Pieteikuma iesniedzējiem attiecināmas tiesības izriet no minētās Satversmes normas un kā tieši izpaužas šāda neatbilstība. Proti, pieteikumā nav sniegts juridiskais pamatojums tam, kādēļ katra no apstrīdētajām normām neatbilst minētajai Satversmes normai.

Līdz ar to arī šajā daļā pieteikums neatbilst Satversmes tiesas likuma 18. panta pirmās daļas 4. punktā noteiktajām prasībām.

13. Lai gan Pieteikuma iesniedzēji norāda, ka apstrīdētās normas aizskar pamattiesības, kas ietvertas Satversmes 1. pantā, tomēr no pieteikuma secināms, ka viņi apstrīdētās normas par neatbilstošām minētajai Satversmes normai uzskata tādēļ, ka tās neatbilst Satversmes 1. panta tvērumā ietilpstošajam taisnīguma un tiesiskās paļāvības principam.

Pamatojot to, ka apstrīdētās normas neatbilst taisnīguma un tiesiskās paļāvības principam, pieteikumā citētas Satversmes tiesas nolēmumos paustās atziņas un dažādi dokumenti. Apstrīdētās normas neatbilstot taisnīguma principam tā iemesla dēļ, ka to pieņemšanas procesā neesot uzklauts un ņemts vērā sabiedrības viedoklis, bet tiesiskās paļāvības principam – tādēļ, ka izglītības iestādei izsniegtās licences un akreditācija, kā arī starp Pieteikumu iesniedzējiem un izglītības iestādi noslēgtie civiltiesiskie līgumi, Pieteikuma iesniedzējiem esot radījuši tiesisku paļāvību uz to, ka izglītības programma tiks īstenota krievu valodā.

Taisnīgums un tiesiskā paļāvība ir tiesību principi, kas ievērojami, pieņemot un piemērojot tiesību normas. Tādējādi to pārkāpšana būtu saistāma ar Satversmē minētu pamattiesību. Pieteikuma iesniedzēji ir norādījuši, ka apstrīdētās normas neatbilst Satversmes 91., 100. un 112. pantam. Tomēr, kā norādīts iepriekš, pieteikums par apstrīdēto normu iespējamo neatbilstību minētajām Satversmes normām ir neatbilstošs Satversmes tiesas likuma 18. panta pirmās daļas 4. punktā noteiktajām prasībām.

Satversmes tiesa ir secinājusi: lai gan normu adresātu viedokli būtu vēlams uzklaut, tomēr nedz Satversme, nedz Saeimas kārtības rullis nenosaka šādu uzklautišanu par obligātu priekšnoteikumu tiesību normu pieņemšanai. Tiesību normu adresātu viedoklis par

šo normu projektu nevar liegt Saeimai pieņemt lēmumus (*sk. Satversmes tiesas 2015. gada 25. marta sprieduma lietā Nr. 2014-11-0103 18.1. punktu*). Pieteikumā nav norādīts, kāpēc šī Satversmes tiesas atziņa nebūtu attiecināma uz Pieteikuma iesniedzēju situāciju. Turklāt pieteikumā nav arī ietverti argumenti par to, vai apstrīdētajā Izglītības likuma pārejas noteikumu 66. punktā un Vispārējās izglītības likuma pārejas noteikumu 25. punktā paredzētā pārejas kārtība nenovērš tiesiskās paļāvības principa iespējamo pārkāpumu.

Līdz ar to pieteikums par apstrīdēto normu iespējamo neatbilstību Satversmes 1. pantam neatbilst Satversmes tiesas likuma 18. panta pirmās daļas 4. punktā noteiktajām prasībām.

Ņemot vērā konstatēto un pamatojoties uz Satversmes tiesas likuma 20. panta piektās daļas 3. punktu un sesto daļu, Satversmes tiesas 3. kolēģija

nolēma:

atteikties ierosināt lietu pēc [...] pieteikuma (pieteikums Nr. 158/2018).

Lēmums nav pārsūdzams.

Kolēģijas priekšsēdētājs

G. Kusiņš